

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **nezl. M. B.**, zastoupen zákonnou zástupkyní Mgr. M. V., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. MPSV-UM/6859/12/9S-OLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 30. 10. 2012, č. j. MPSV-UM/6859/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/130/2012/9S-OLK se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. MPSV-UM/6859/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/130/2012/9S-OLK bylo zamítnuto odvolání zákonného zástupce žalobce M. B. a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 5. 2012, č. j. MPSV-UP/196634/12/AIS-SSL nebyl přiznán žalobci zastoupený zákonným zástupcem Mgr. M. V., příspěvek na péči, neboť dle posudkového závěru jde o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled v jedné oblasti základních životních potřeb – oblékání, obouvání.

Žalobce, zastoupen zákonnou zástupkyní, nesouhlasil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně z důvodu porušení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami a výsledky místního šetření. Napadené rozhodnutí považuje za vnitřně rozporné. Žalobce trpí Aspergerovým syndromem, který se projevuje sníženou kvalitou sociální interakce, dodržováním zaběhnutých rituálů v chování, omezenou nebo netypickou mimikou a gestikulací, stereotypními zájmy, problémy s porozuměním ironie, humoru a metafor. Dále namítl, že posudková komise nevysvětluje, o jaký konkrétní podklad ten který závěr opírá, rozhodnutí nemá oporu v předložených odborných lékařských nálezech. Dále namítl, že posudková komise nepostupovala správně při zhodnocení jeho schopností zvládat úkony základních životních potřeb. Z odborných lékařských nálezů vyplývá, že trpí onemocněním, které vyžaduje intenzivní celodenní péči. Zákonná zástupkyně žalobce dále uvedla, že při zvládání základních životních potřeb má žalobce, její syn, následující potíže:

Při mobilitě - jakmile se ocitne mimo domácí či dlouhodobě známé prostředí, není schopen se prakticky zorientovat, propadá panice a v tomto stavu může ohrozit sebe na zdraví vběhnutím do vozovky, nedostatečným vnímáním překážek (např. schody), je velmi citlivý na výrazné zvuky (např. houkání sirén, štěkot psů) a utíká bezhlavě od zdroje zvuku. Orientace úzce souvisí s problémy s mobilitou, nikdy neoslovuje cizí osoby, tudíž není schopen požádat o pomoc ani se zeptat na cestu, na oslovení cizí osobou nereaguje, tudíž si ani nenechá pomoci. V komunikaci dále s nikým nehovoří, neudrží oční kontakt, odklání se, mluví rychle, roboticky, používá zvláštní či neadekvátní výrazy, nadto mírně patlá. Ve stravování - není schopen si ohřát jídlo, není schopen věnovat pozornost materiálům, které lze a nelze vkládat (kov), ani nakrájením jiným, než příborovým nožem (strach ze zranění). Pokud nenajde jídlo na známém a stabilním místě, nevezme si je a čeká. V oblékání a obouvání - potřebuje zvýšený dohled, nesdělí, že je mu chladno, často nevnímá, že je mu zima, musí se ho neustále ptát. Dokáže navrstvit oblečení, ale absolutně nezvládá výběr vhodného oblečení. Nedokáže si zavázat tkaničky, nesnáší knoflíky, a pokud se mu zasekne zip, je schopen v panice oblečení roztrhnout. Pokud se týká tělesné hygieny - nesnáší kontakt holé ruky s prostředím, přehnané mytí rukou mu způsobuje ekzém. Teplou vodu si sám nenastaví, používá pouze studenou, z tohoto důvodu proto si nemůže napustit sám vodu do vany ani se bez pomoci osprchovat. Výkon fyziologické potřeby mimo domov nevykoná, vyžaduje dopomoc po stolici. V péči o zdraví - si nedokáže ošetřit běžná poranění. Pokud se týká osobní aktivity - vzhledem k problémům v komunikaci a orientaci, nemá kamarády, veškerý volný čas mu zajišťuje sama, vodí jej do kroužků i z nich. Není schopen sám nákupu, neumí udržet konverzaci po telefonu, a to ani se známou osobou. Problematiku s uvedenými úkony označila i v rámci místního šetření, ze strany oprávněné úřední osoby, která šetření vykonávala, nebyly vzneseny žádné podstatné námitky. Namítl, že ze strany posudkové komise MPSV ČR při posuzování míry jeho závislosti nebyly vzaty v úvahu činnosti tvořící obsah jednotlivých

úkonů ani dodržena kritéria pro posuzování míry závislosti. Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 19. 3. 2013 citoval zjištění učiněné PK MPSV ČR v Brně ze dne 14. 9. 2012, které bylo i podkladem pro napadené rozhodnutí. Uvedl dále, že citovaný posudek PK MPSV ČR je úplný a přesvědčivý, proto z něho při svém rozhodování vycházel. Dále uvedl, že se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se zvládáním uvedených základních životních potřeb posuzovaného, reagoval na všechny námitky zákonného zástupce žalobce. Neuznal žalobní námitku, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se vznesenými námitkami a s výsledky sociálního šetření.

K žalobním námitkám zákonné zástupkyně žalobce uvedl, že citovaný posudek prokazuje stav právní, hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobce aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti žalobce. Konkrétní zdravotní postižení osoby, respektive určitá diagnóza automaticky neznamená, že osoba nezvládá určitou základní životní potřebu. Posudková komise zkoumá funkční dopady nepříznivého zdravotního stavu na zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Poukazuje-li zákonná zástupkyně žalobce, že jmenovaný je osobou, která vyžaduje intenzivní celodenní péči, pak žalovaný podotkl, že žalobce zcela pravidelně navštěvuje základní školu, souběžně dvě třídy, na další den se připravuje ve školní družině. Nemůže se proto jednat o celodenní intenzivní péči. Závěr, že posuzovaný nesplňuje podmínky nároku na poskytování příspěvku na péči je v korelaci se závěrem OSSZ a není v rozporu se závěry sociálních šetření. Nezvládání základní životní potřeby osobní aktivity bylo uznáno právě s ohledem na základní diagnózu žalobce (Aspergerův syndrom), jehož základní charakteristikou jsou potíže s adaptabilitou, potíže při vstupování do vztahu s jinými osobami, jinak řečeno obtíže s vykonáváním aktivit obvyklých věků, vyřizováním svých záležitostí.

K návrhu zákonné zástupkyně žalobce o přiznání stupně IV. (úplná závislost) uvedl, že tento stupeň je obvykle přiznáván u somatických onemocnění, kdy osoba je zcela imobilní, upoutaná na lůžko, neschopna adekvátní spolupráce a u mentálně postižených u těžké či hluboké mentální retardace obvykle spojené s těžšími poruchami chování, nespolečností, agresivitou, sebepoškozováním. Osoby s mentálním a duševním postižením, kterým bývá přiznán čtvrtý stupeň závislosti, obvykle pobývají v ústavech sociální péče s nutností trvalé 24 hodinové péče a s potřebou péče více jak jedné osoby. Na základě posouzení všech shromážděných podkladů však žalobce není osobou, která je považována za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Zákonná zástupkyně žalobce v návaznosti na doručené písemné vyjádření žalovaného podala repliku dne 18. 4. 2013, argumentovala, že osoby s poruchou artistického spektra nelze při posuzování zvládání základních životních potřeb posuzovat pouze z pohledu senzomotorických schopností. Vše, co žalobce zvládá, se děje za pomoci a asistence jiné fyzické osoby či osob a díky nim.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce prostřednictvím zákonné zástupkyně, jeho matky, podal žádost o příspěvek na péči dne 2. 2. 2012. Sociální šetření bylo provedeno dne

1. 3. 2012, posudek lékaře OSSZ Prostějov o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči byl vypracován dne 3. 5. 2012. Posudkový lékař vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. Milady Barotové, SALLOUM, s.r.o. Prostějov ze dne 30. 3. 2012, nálezů dětské psychiatrie MUDr. Pavly Němečkové, Prostějov ze dne 1. 2. 2012, ambulance, alergologie a klin. imunologie Nemocnice Prostějov, MUDr. Milena Jeřábková, ze dne 18. 11. 2011 a sociálního šetření ze dne 1. 3. 2012 provedeného UP kontaktní pracoviště Prostějov. U posuzovaného byl konstatován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti a má vliv na péči. Jde o pervazivní vývojovou poruchu, hlavně ve sféře sociální motoriky, jinak je nadprůměrně inteligentní. Poruchy motoriky vadí dle záznamu sociálního šetření hlavně při oblékání, odemykání dveří, jinak tělesnou hygienu zvládá, pobyt v družině, cestu do školy taktéž. Doma má tři klece s ptáčky, občas vysává, snaží se pomáhat matce při vaření, do myčky nádobí však neposkládá. Orientace a komunikace správné, prospěch ve škole výborný. Nevládá ze základních životních potřeb oblékání, obouvání. Posudkový závěr zněl, že není osobou, která se podle § 8 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Zákonná zástupkyně žalobce byla vyzvána přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 23. 5. 2012 k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to do třech dnů od převzetí tohoto vyrozumění. Ve spise se nachází záznam zákonné zástupkyně, že s podklady pro rozhodnutí byla dne 30. 5. 2012 seznámena. Následně poté vydal správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2012 rozhodnutí, jímž nepřiznal žadateli příspěvek na péči. Proti rozhodnutí podala zákonná zástupkyně žalobce odvolání, v rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek PK MPSV ČR v Brně dne 14. 9. 2012, připojeno bylo i hodnocení stupně závislosti podle zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění a přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 391/2001 Sb., z něhož bylo zjištěno, že ze základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti nevládá posuzovaný osobní aktivity. Ostatní základní životní potřeby zvládá, vyjma péči o domácnost, která nebyla hodnocena. Žalobce ani zákonná zástupkyně nebyli jednání přítomni, v obsahu protokolu o jednání je uvedeno „účastník řízení nebyl jednání komise přítomen. Nebyl zván.“ Dopisem ze dne 21. 9. 2012 byla vyrozuměna zákonná zástupkyně žalobce o tom, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání a bylo skončeno dokazování. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Svého práva nevyužila, žalovaný proto ve věci rozhodl dne 30. 10. 2012, a to tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách ve spojení se zákonem č. 366/2011 Sb. (účinnost ode dne 1. 1. 2012).

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona o příspěvku rozhoduje a příspěvek vyplácí krajská pobočka Úřadu práce (ust. § 7 odst. 4, ust. § 18 odst. 2 citovaného zákona). O odvolání proti rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce rozhoduje ministerstvo (ust. § 28 odst. 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 25 odst. 2 citovaného zákona při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, obrátil na PK MPSV ČR za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. Posudková komise postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona, když při vypracování posudku vycházela ze spisu odvolacího orgánu, spisového materiálu správního orgánu I. stupně včetně lékařských nálezů, posudků lékaře OSSZ Prostějov ze dne 3. 5. 2012 a sociálního šetření ze dne 1. 3. 2012. Posudková komise dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař správního orgánu I. stupně, pokud se týká posuzování stupně závislosti a konkretizace základních životních potřeb dle ust. § 9 zákona č. 366/2011 Sb. (účinnost ode dne 1. 1. 2012). Bylo zjištěno, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči při jedné základní životní potřebě, sice osobní aktivitě. Na rozdíl od lékaře OSSZ Prostějov nebyl shledán medicínský podklad, proč by posuzovaný nezvládal (na úrovni svého věku) či vyžadoval mimořádnou péči při základní životní potřebě oblékání a obouvání. Posudkový závěr zněl, že se nejedná o osobu do 18ti let věku, která se podle § 8 odst. 1 zákona č. 188/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, není však neschopna zvládat aspoň tři základní životní potřeby. Učiněný posudkový závěr PK MPSV ČR ze dne 14. 9. 2012 je však podložen toliko podkladovou dokumentací a zdravotní dokumentací, aniž by byl žalobce a jeho zákonná zástupkyně přizváni na jednání posudkové

komise za účelem osobního vyšetření. Soud v této souvislosti poukazuje na již citované ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění, dle kterého při posuzování stupně závislosti osoby mimo jiného se vychází i z vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. V daném případě ze správního spisu však vyplývá, že nebyly doposud dány podmínky pro učinění posudkového závěru, který se opíral výlučně jen o zdravotní dokumentaci a sociální šetření. Naopak k tomu, aby byly najisto postaveny i přesvědčivě zdůvodněny, jakým způsobem jsou omezeny funkční schopnosti žalobce nutné pro zvládání základních životních potřeb, je žádoucí a nezbytné vyšetření žalobce, eventuelně nové sociální šetření či návštěva členů posudkové komise v místě bydliště žalobce. Dle názoru Krajského soudu v Brně posuzování stupně závislosti toliko na základě sociálního šetření prováděného sociální pracovníci či úředníci, nemá dostatečnou vypovídající hodnotu. Soud rovněž pokládá za chybné hodnocení schopnosti zvládat konkrétní základní životní potřeby bez účasti posuzované osoby a její zákonné zástupkyně. Dle názoru soudu je nutno žadatele i jeho zákonnou zástupkyni k jednání posudkové komise přizvat anebo alespoň připustit. Důvodem pro takový postup jsou základní zásady správního řízení, podle nichž každý správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy a podle možností jim vycházet vstříc (§ 4 odst. 1 a 4 správního řádu). Výjimkou mohou být pouze mimořádné případy, kdy pro nepřizvání nebo nepřipuštění účasti posuzované osoby (jejího zástupce) shledá posudková komise, respektive předseda komise, zvlášť zřetele hodné důvody, což však musí být náležitě odůvodněno. V daném případě posudková komise MPSV ČR v Brně v obsahu posudku uvedla pouze, že „účastník řízení nebyl jednání komise přítomen. Nebyl zván“, aniž by specifikovala důvod, rovněž nelze přehlédnout, že stejně tak i posudkový závěr OSSZ Prostějov byl učiněn bez účasti žalobce (zákonné zástupkyně), tedy pouze ze zdravotní dokumentace a provedeného sociálního šetření ze dne 1. 3. 2012.

Z průběhu správního řízení dále vyplývá, že schopnost zvládat základní životní potřeby (§ 9 odst. 1 citovaného zákona) byla hodnocena rozdílně, jestliže lékař OSSZ Prostějov konstatoval, že žalobce nezvládá oblékání a obouvání (§ 9 odst. 1 písm. e) citovaného zákona), na rozdíl od hodnocení PK MPSV ČR v Brně, která označila u žalobce neschopnost zvládat osobní aktivity (§ 9 odst. 1 písm. i) citovaného zákona). Soud má za to, že vzhledem k uvedeným vnitřním rozporům jednotlivých posudků účast žalobce a jeho zákonného zástupce, případně návštěva členů posudkové komise v místě bydliště žalobce je v daném případě žádoucí a nezbytná, aby tak byly odstraněny a najisto postaveny i přesvědčivě zdůvodněny odlišnosti posouzení jednotlivých aktivit.

V této souvislosti dále soud poukazuje na ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého v odůvodnění rozhodnutí uvede správní orgán důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V tomto směru však v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují kritéria daná citovaným právním ustanovením správního řádu, neboť z odůvodnění pouze vyplývá, z jakého důvodu uváděné životní potřeby nelze u posuzovaného považovat za nezvladatelné, ale není konkrétně a blíže vysvětleno, o jaký poklad ten který závěr byl učiněn. Jak vyplývá z ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního

šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Soud konstatuje, že nálezy ošetřujícího lékaře, výsledky funkčních vyšetření nejsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec uvedeny, pouze v obecné rovině je sděleno, že „OSSZ, PK MPSV vychází při posuzování stupně závislosti ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.“

Soud proto, na rozdíl od žalovaného, zaujal názor, že v rámci odvolacího správního řízení nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Soud proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou chybného posouzení právní otázky, neboť zjištění zdravotního stavu a jeho funkční důsledky i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro použití posudkových kritérií.

Napadené rozhodnutí tak bylo zrušeno pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tzn. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti bude zhodnocena v přirozeném sociálním prostředí žalobce, za účasti žalobce a jeho zákonného zástupce a posléze zjištěný skutkový stav přesvědčivým a podrobným způsobem bude zdůvodněn (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce ve věci samé byl úspěšný, náhrada nákladů řízení však jeho zákonným zástupcem nebyla ve spise vyčíslena, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto výrok o náhradě nákladů řízení opírá o § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 30. dubna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová